

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja

Druk nr 3493

Warszawa, 7 października 2004 r.

Pan
Józef Oleksy
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o opłatach abonamentowych za używanie odbiorników radiowych i telewizyjnych oraz o zmianie innych ustaw.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Andrzeja Leppera.

(-) Mieczysław Aszkiełowicz; (-) Waldemar Borczyk; (-) Alfred Budner; (-) Józef Cepil; (-) Marian Curyło; (-) Włodzimierz Czechowski; (-) Zbigniew Dzięwulski; (-) Krzysztof Filipek; (-) Andrzej Grzesik; (-) Danuta Hojarska; (-) Piotr Kozłowski; (-) Lech Kuropatwiński; (-) Marian Kwiatkowski; (-) Andrzej Lepper; (-) Alicja Lis; (-) Wanda Łyżwińska; (-) Stanisław Łyżwiński; (-) Adam Oldakowski; (-) Henryk Ostrowski; (-) Renata Rochnowska; (-) Leszek Sufek; (-) Tadeusz Szukała; (-) Józef Tomala; (-) Tadeusz Urban; (-) Marian Widz; (-) Maria Wiśniowiecka; (-) Genowefa Wiśniowska; (-) Tadeusz Wojtkowiak; (-) Kazimierz Wójcik; (-) Maria Zbyrowska.

Ustawa
z dnia

**o opłatach abonamentowych za używanie odbiorników radiowych i
telewizyjnych oraz o zmianie innych ustaw**

Art.1

1. Za używanie odbiorników radiofonicznych oraz telewizyjnych pobiera się opłaty abonamentowe.
2. Opłatę abonamentową pobiera się za użytkowanie odbiornika radiofonicznego, za użytkowanie odbiornika telewizyjnego oraz w przypadku użytkowników odbiorników radiowych i telewizyjnych pobiera się opłatę łączną za użytkowanie odbiornika radiofonicznego i telewizyjnego
3. Opłatę abonamentową uiszcza się za każdy odbiornik radiofoniczny i telewizyjny z wyłączeniem:
 - 1) odbiorników w gospodarstwach domowych lub samochodzie będącym własnością osoby fizycznej.
 - 2) zakładach opieki zdrowotnej, sanatoriach, żłobkach, publicznych jednostkach organizacyjnych systemu oświaty, państwowych szkołach wyższych, w domach pomocy społecznej – w tym samym budynku.
 - 3) w przypadkach wymienionych w pkt. 1 i 2 pobiera się tylko jedną opłatę za użytkowanie odbiornika radiowego lub odbiornika telewizyjnego lub opłatę łączną za użytkowanie odbiornika radiowego i telewizyjnego.
4. Gospodarstwa domowe w których dochód na jedną osobę w roku poprzednim nie przekraczał minimum socjalnego lub osoby zamieszkujące w tym gospodarstwie korzystały z pomocy społecznej na warunkach określonych w ustawie o pomocy społecznej zwolnione są z opłaty abonamentowej.
Zwolnienie z opłaty abonamentowej dokonywane jest na wniosek zainteresowanych w jednostce właściwej do rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych.
5. Przepisy ustępu 1, 2, 3 i 4 nie naruszają uprawnień w zakresie zwolnień od opłat abonamentowych określonych w innych ustawach.
6. Uszczuplenia środków z opłat abonamentowych spowodowane sytuacją wynikającą z zapisów ust. 4 i ust. 5 zostaną pokryte z funduszu rezerwowego przewidzianego na ten cel w budżecie państwa.

Art. 2

1. Odbiorniki radiofoniczne i telewizyjne podlegają, dla celów pobierania opłat abonamentowych za ich używanie, zarejestrowaniu w jednostkach Poczty Polskiej nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw łączności.

Ustawa
z dnia

**o opłatach abonamentowych za używanie odbiorników radiowych i
telewizyjnych oraz o zmianie innych ustaw**

Art.1

1. Za używanie odbiorników radiofonicznych oraz telewizyjnych pobiera się opłaty abonamentowe.
2. Opłatę abonamentową pobiera się za użytkowanie odbiornika radiofonicznego, za użytkowanie odbiornika telewizyjnego oraz w przypadku użytkowników odbiorników radiowych i telewizyjnych pobiera się opłatę łączną za użytkowanie odbiornika radiofonicznego i telewizyjnego
3. Opłatę abonamentową uiszcza się za każdy odbiornik radiofoniczny i telewizyjny z wyłączeniem:
 - 1) odbiorników w gospodarstwach domowych lub samochodzie będącym własnością osoby fizycznej.
 - 2) zakładach opieki zdrowotnej, sanatoriach, żłobkach, publicznych jednostkach organizacyjnych systemu oświaty, państwowych szkołach wyższych, w domach pomocy społecznej – w tym samym budynku.
 - 3) w przypadkach wymienionych w pkt. 1 i 2 pobiera się tylko jedną opłatę za użytkowanie odbiornika radiowego lub odbiornika telewizyjnego lub opłatę łączną za użytkowanie odbiornika radiowego i telewizyjnego.
4. Gospodarstwa domowe w których dochód na jedną osobę w roku poprzednim nie przekraczał minimum socjalnego lub osoby zamieszkujące w tym gospodarstwie korzystały z pomocy społecznej na warunkach określonych w ustawie o pomocy społecznej zwolnione są z opłaty abonamentowej.
Zwolnienie z opłaty abonamentowej dokonywane jest na wniosek zainteresowanych w jednostce właściwej do rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych.
5. Przepisy ustępu 1, 2, 3 i 4 nie naruszają uprawnień w zakresie zwolnień od opłat abonamentowych określonych w innych ustawach.
6. Uszczuplenia środków z opłat abonamentowych spowodowane sytuacją wynikającą z zapisów ust. 4 i ust. 5 zostaną pokryte z funduszu rezerwowego przewidzianego na ten cel w budżecie państwa.

Art. 2

1. Odbiorniki radiofoniczne i telewizyjne podlegają, dla celów pobierania opłat abonamentowych za ich używanie, zarejestrowaniu w jednostkach Poczty Polskiej nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw łączności.

2. Opłaty abonamentowe pobierają jednostki Poczty Polskiej i niezwłocznie przekazują je na Fundusz Abonamentowy w Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji.
3. Jednostki Poczty Polskiej mają prawo do odpisu 0,25% od pobranych opłat abonamentowych.
4. Minister właściwy do spraw łączności sprawuje kontrole nad wykonaniem obowiązku rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych w drodze rozporządzenia określi warunki i tryb rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych, sposób pobierania opłat abonamentowych oraz formy kontroli rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych.

Art. 3

1. W Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji tworzy się Fundusz Abonamentowy.
2. Środki Funduszu Abonamentowego są środkami publicznymi i są przeznaczone na finansowanie bieżących kosztów publicznego radia i telewizji w tym wszystkich form wynagrodzeń.
3. Wynagrodzenia w publicznym radiu i telewizji są jawne.
4. Fundusz w całości przeznaczony jest na działalność publicznej radiofonii i telewizji.
5. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji ustala corocznie, nie później niż do 30 czerwca, sposób podziału wpływów z Funduszu Abonamentowego pomiędzy jednostki publicznej radiofonii i telewizji w następnym roku kalendarzowym w tym określa minimalny udział we wpływach do Funduszu terenowych oddziałów publicznej radiofonii i telewizji

Art. 4

1. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji przekazuje niezwłocznie środki z Funduszu Abonamentowego jednostkom publicznej radiofonii i telewizji.
2. Za przekazanie środków Funduszu jednostkom publicznej radiofonii i telewizji odpowiedzialny jest Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji.

Art. 5

1. Za użytkowanie odbiorników radiofonicznych ustala się opłaty w następującej wysokości;
 - 1) 5,00 zł – za jeden miesiąc
 - 2) 9,75 zł – za dwa miesiące
 - 3) 14,60 zł – za trzy miesiące
 - 4) 19,45 zł – za cztery miesiące

- 5) 24,30 zł – za pięć miesięcy
- 6) 29,10 zł – za sześć miesięcy
- 7) 33,90 zł – za siedem miesięcy
- 8) 38,60 zł - za osiem miesięcy
- 9) 43,30 zł – za dziewięć miesięcy
- 10) 47,90 zł –za dziesięć miesięcy
- 11) 52,40 zł - za jedenaście miesięcy
- 12) 56,80 zł –za cały rok

2. Za użytkowanie odbiorników telewizyjnych lub telewizyjnych i radiofonicznych ustala się opłaty w wysokości;

- 1) 15,80 zł – za jeden miesiąc
- 2) 30,80zł – za dwa miesiące
- 3) 46,10 zł – za trzy miesiące
- 4) 61,40 zł – za cztery miesiące
- 5) 76,80 zł – za pięć miesięcy
- 6) 91,90 zł– za sześć miesięcy
- 7) 107,10 zł – za siedem miesięcy
- 8) 122,10 zł - za osiem miesięcy
- 9) 136,80 zł – za dziewięć miesięcy
- 10) 151,40 zł –za dziesięć miesięcy
- 11) 165,60 zł - za jedenaście miesięcy
- 12) 179,50 zł –za cały rok

3. Opłaty za użytkowanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych podlegają corocznej waloryzacji o wskaźnik inflacji za rok poprzedni ogłaszanej przez Główny Urząd Statystyczny.

Art. 6

1. W przypadku stwierdzenia używania niezarejestrowanego odbiornika radiofonicznego lub telewizyjnego pobiera się opłatę w wysokości stanowiącej trzydziestokrotność miesięcznej opłaty abonamentowej obowiązującej w dniu stwierdzenia używania niezarejestrowanego odbiornika.
2. Za zwłokę w uiszczaniu opłat abonamentowych pobiera się odsetki ustawowe.
3. Uiszczenie opłaty, o której mowa w ust. 1, nie zwalnia od obowiązku uiszczania bieżącej opłaty abonamentowej za okres od dnia stwierdzenia niezarejestrowanego odbiornika.

Art. 7

1. W art. 6 ust 2 pkt. 6 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2001 r. Nr 1001, poz. 1114, ze zm.) skreśla się wyrazy „ określanie opłat abonamentowych...”
2. W ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2001 r. Nr 1001, poz. 1114, ze zm.) skreśla się art. 48, art. 49 i art. 50.
3. Tracą moc przepisy Rozporządzenia Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 29 czerwca 2004 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie opłat abonamentowych za używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych (Dz. U. z 2004 r. Nr 160, poz. 1676)

Art. 8

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2005 r.

Uzasadnienie

Media publiczne są instytucją, którą bez wątpienia można nazwać dobrem ogólnonarodowym. To dzięki mediom publicznym, których zadania określone są w ustawie o radiofonii i telewizji obywatele Rzeczypospolitej mogą mieć dostęp do dorobku światowej i narodowej kultury i nauki. W naszym kraju jedynie media publiczne spełniają jeszcze funkcję o charakterze „misji publicznej”. Media publiczne realizując swoje zadania spełniają wobec społeczeństwa funkcję edukacyjną i informacyjną dbają o wspólnotę języka idei i wartości. W obecnej trudnej sytuacji społeczno – politycznej i gospodarczej naszego kraju w zderzeniu z mediami komercyjnymi nastawionymi wyłącznie na zysk, media publiczne nie mają dobrych warunków funkcjonowania. W codziennej walce o widza, która umożliwia zdobywanie reklamodawców także media publiczne gubią się. Troska o zdobywanie pieniędzy na przetrwanie pełną realizację „misji” przez media publiczne odsuwa na dalszy plan.

Nie można dopuścić do tego, aby media publiczne, które są własnością wszystkich Polaków wpadły w tą codzienną walkę o uzyskiwanie jak największej liczby reklamodawców i w konsekwencji zaczęły się uzależniać od kapitału i od ludzi tym kapitałem dysponujących.

Jak brutalna i bezwzględna jest walka o rynek reklam przekonaliśmy się podczas prac Sejmowej Komisji Śledczej w tak zwanej sprawie Rywina. Dysponenci wielkiego kapitału najchętniej przejęliby media publiczne ubezwłasnowolniając społeczeństwo i odcinając od możliwości publicznego prezentowania opinii i poglądów na sprawy kraju.

Przejęcie przez zagraniczne koncerny mediów pisanych pokazuje jak niebezpieczna byłaby utrata przez społeczeństwo mediów elektronicznych.

Na obecnym etapie niebezpieczne są już wypowiedzi przedstawicieli niektórych sił politycznych w tym także tych, które szykują się do przejęcia po wyborach władzy w Polsce o możliwości a nawet konieczności prywatyzacji Telewizji Polskiej. Także nawoływanie do likwidacji abonamentu jest pierwszym krokiem do likwidacji mediów publicznych.

Odpowiedzialne siły polityczne i odpowiedzialni politycy nie mogą się zgodzić na koncepcję prywatyzacji mediów elektronicznych w naszym kraju.

Elektroniczne media publiczne należą do najważniejszych instytucji kultury nie tylko w Polsce, ale także w krajach Unii Europejskiej. Elektroniczne media publiczne nie są ani wymysłem tylko polskim, ani pozostałością po dawnym ustroju. Funkcjonują jako dobra narodowe w całej Europie.

Aby Polskie Radio i Telewizja Polska mogły w sposób prawidłowy i pełny spełniać społeczną misję muszą być finansowane z daniny publicznej (abonamentu). W obecnych rozwiązaniach prawnych problem opłat abonamentu za użytkowanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych jest bardzo źle określony. Obecne przepisy nie dają możliwości poprawy ściągalności abonamentu co powoduje, że wpływy z abonamentu są zbyt małe w stosunku do

potrzeb mediów publicznych. Prawie połowa użytkowników odbiorników radiowych i telewizyjnych nie płaci abonamentu.

Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 września 2004 r. kwestionujące prawną konstrukcję poboru abonamentu nie pozostawia żadnych wątpliwości.

Sejm Rzeczypospolitej w możliwie jak najszybszym czasie powinien przystąpić do pracy nad ustawą o abonamencie.

Bez ustawowej regulacji zgodnej z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego może dojść do sytuacji, że abonament przestanie być zbierany po 30 września 2005 r.

Grupa posłów Samoobrony podjęła się tego zadania i przedstawia Wysokiej Izbie projekt ustawy o opłatach abonamentowych za używanie odbiorników radiowych i telewizyjnych.

Projekt ten określa kto jest zobowiązany do płacenia abonamentu za użytkowanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych, określa wysokość tych opłat, tryb rejestracji i jednostki upoważnione do rejestracji.

Projekt zakłada utworzenie w Krajowej Radzie Radiofonii Telewizji Funduszu Abonamentowego. Fundusz w całości przeznaczony jest na działalność publicznej radiofonii i telewizji.

Projekt ustawy zakłada zwolnienie z opłat abonamentowych gospodarstwa domowe w których dochód na jedną osobę nie przekracza minimum socjalnego lub osoby zamieszkujące w tym gospodarstwie korzystały z pomocy społecznej na warunkach określonych w ustawie o pomocy społecznej zwolnione są z opłaty abonamentowej.

Przepisy projektu także nie naruszają uprawnień w zakresie zwolnień od opłat abonamentowych określonych w innych ustawach.

W takiej sytuacji konieczne jest aby w budżecie na 2005 r. wyodrębnić środki na fundusz rezerwowy na pokrycie uszczuplenia środków z opłat abonamentowych wskutek zwolnień od takich opłat.

Projekt ustawy nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie ma bezpośredniego wpływu na rozwój regionalny i lokalne rynki pracy.

Warszawa, 21 października 2004 roku

Pan
Józef Oleksy
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia

w sprawie zgodności poselskiego projektu ustawy o opłatach abonamentowych za używanie odbiorników radiowych i telewizyjnych oraz o zmianie innych ustaw z prawem Unii Europejskiej

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (tekst jednolity: Monitor Polski z 2002 r., Nr 23, poz. 398 z późn. zm.) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Projekt określa zasady dotyczące pobierania opłaty abonamentowej za używanie odbiorników radiowych i telewizyjnych. Projekt precyzuje, w szczególności, kwoty opłaty z uwzględnieniem okresu użytkowania danego odbiornika oraz wskazuje podmioty zobowiązane do jej uiszczenia. Ponadto, w projekcie mowa jest o sankcjach związanych z naruszeniem obowiązku rejestracji odbiornika radiofonicznego lub telewizyjnego oraz o konsekwencjach zwłoki w uiszczaniu opłaty abonamentowej. Projekt określa również uprawnienia Poczty Polskiej związane z poborem opłat oraz rejestracją odbiorników radiowych i telewizyjnych oraz przewiduje utworzenie w Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji Funduszu Abonamentowego, w którym miałyby być gromadzone środki przeznaczone na finansowanie działalności publicznej radiofonii i telewizji. Zgodnie z przedłożeniem, Poczta Polska ma być jedynym podmiotem wyposażonym w prawo pobierania opłaty abonamentowej. W związku z realizacją tego uprawnienia, jednostki Poczty Polskiej będą miały prawo do „odpisu 0, 25 % od pobranych opłat”.

Projekt wprowadza również zmiany do ustawy z dnia 29 grudnia 1992 roku o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2001 r., Nr 101, 1114 ze zm.). W myśl art. 8 projektu, ustawa ma wejść w życie z dniem 1 stycznia 2005 roku.

2. Opłaty abonamentowe pobierają jednostki Poczty Polskiej i niezwłocznie przekazują je na Fundusz Abonamentowy w Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji.
3. Jednostki Poczty Polskiej mają prawo do odpisu 0,25% od pobranych opłat abonamentowych.
4. Minister właściwy do spraw łączności sprawuje kontrole nad wykonaniem obowiązku rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych w drodze rozporządzenia określi warunki i tryb rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych, sposób pobierania opłat abonamentowych oraz formy kontroli rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych.

Art. 3

1. W Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji tworzy się Fundusz Abonamentowy.
2. Środki Funduszu Abonamentowego są środkami publicznymi i są przeznaczone na finansowanie bieżących kosztów publicznego radia i telewizji w tym wszystkich form wynagrodzeń.
3. Wynagrodzenia w publicznym radiu i telewizji są jawne.
4. Fundusz w całości przeznaczony jest na działalność publicznej radiofonii i telewizji.
5. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji ustala corocznie, nie później niż do 30 czerwca, sposób podziału wpływów z Funduszu Abonamentowego pomiędzy jednostki publicznej radiofonii i telewizji w następnym roku kalendarzowym w tym określa minimalny udział we wpływach do Funduszu terenowych oddziałów publicznej radiofonii i telewizji

Art. 4

1. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji przekazuje niezwłocznie środki z Funduszu Abonamentowego jednostkom publicznej radiofonii i telewizji.
2. Za przekazanie środków Funduszu jednostkom publicznej radiofonii i telewizji odpowiedzialny jest Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji.

Art. 5

1. Za użytkowanie odbiorników radiofonicznych ustala się opłaty w następującej wysokości;
 - 1) 5,00 zł – za jeden miesiąc
 - 2) 9,75 zł – za dwa miesiące
 - 3) 14,60 zł – za trzy miesiące
 - 4) 19,45 zł – za cztery miesiące

- 5) 24,30 zł – za pięć miesięcy
- 6) 29,10 zł – za sześć miesięcy
- 7) 33,90 zł – za siedem miesięcy
- 8) 38,60 zł - za osiem miesięcy
- 9) 43,30 zł – za dziewięć miesięcy
- 10) 47,90 zł –za dziesięć miesięcy
- 11) 52,40 zł - za jedenaście miesięcy
- 12) 56,80 zł –za cały rok

2. Za użytkowanie odbiorników telewizyjnych lub telewizyjnych i radiofonicznych ustala się opłaty w wysokości;

- 1) 15,80 zł – za jeden miesiąc
- 2) 30,80zł – za dwa miesiące
- 3) 46,10 zł – za trzy miesiące
- 4) 61,40 zł – za cztery miesiące
- 5) 76,80 zł – za pięć miesięcy
- 6) 91,90 zł– za sześć miesięcy
- 7) 107,10 zł – za siedem miesięcy
- 8) 122,10 zł - za osiem miesięcy
- 9) 136,80 zł – za dziewięć miesięcy
- 10) 151,40 zł –za dziesięć miesięcy
- 11) 165,60 zł - za jedenaście miesięcy
- 12) 179,50 zł –za cały rok

3. Opłaty za użytkowanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych podlegają corocznej waloryzacji o wskaźnik inflacji za rok poprzedni ogłaszanej przez Główny Urząd Statystyczny.

Art. 6

1. W przypadku stwierdzenia używania niezarejestrowanego odbiornika radiofonicznego lub telewizyjnego pobiera się opłatę w wysokości stanowiącej trzydziestokrotność miesięcznej opłaty abonamentowej obowiązującej w dniu stwierdzenia używania niezarejestrowanego odbiornika.
2. Za zwłokę w uiszczaniu opłat abonamentowych pobiera się odsetki ustawowe.
3. Uiszczenie opłaty, o której mowa w ust. 1, nie zwalnia od obowiązku uiszczania bieżącej opłaty abonamentowej za okres od dnia stwierdzenia niezarejestrowanego odbiornika.

Art. 7

1. W art. 6 ust 2 pkt. 6 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2001 r. Nr 1001, poz. 1114, ze zm.) skreśla się wyrazy „ określanie opłat abonamentowych...”
2. W ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2001 r. Nr 1001, poz. 1114, ze zm.) skreśla się art. 48, art. 49 i art. 50.
3. Tracą moc przepisy Rozporządzenia Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 29 czerwca 2004 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie opłat abonamentowych za używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych (Dz. U. z 2004 r. Nr 160, poz. 1676)

Art. 8

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2005 r.

Uzasadnienie

Media publiczne są instytucją, którą bez wątpienia można nazwać dobrem ogólnonarodowym. To dzięki mediom publicznym, których zadania określone są w ustawie o radiofonii i telewizji obywatele Rzeczypospolitej mogą mieć dostęp do dorobku światowej i narodowej kultury i nauki. W naszym kraju jedynie media publiczne spełniają jeszcze funkcję o charakterze „misji publicznej”. Media publiczne realizując swoje zadania spełniają wobec społeczeństwa funkcję edukacyjną i informacyjną dbają o wspólnotę języka idei i wartości. W obecnej trudnej sytuacji społeczno – politycznej i gospodarczej naszego kraju w zderzeniu z mediami komercyjnymi nastawionymi wyłącznie na zysk, media publiczne nie mają dobrych warunków funkcjonowania. W codziennej walce o widza, która umożliwia zdobywanie reklamodawców także media publiczne gubią się. Troska o zdobywanie pieniędzy na przetrwanie pełną realizację „misji” przez media publiczne odsuwa na dalszy plan.

Nie można dopuścić do tego, aby media publiczne, które są własnością wszystkich Polaków wpadły w tą codzienną walkę o uzyskiwanie jak największej liczby reklamodawców i w konsekwencji zaczęły się uzależniać od kapitału i od ludzi tym kapitałem dysponujących.

Jak brutalna i bezwzględna jest walka o rynek reklam przekonaliśmy się podczas prac Sejmowej Komisji Śledczej w tak zwanej sprawie Rywina. Dysponenci wielkiego kapitału najchętniej przejęliby media publiczne ubezwłasnowolniając społeczeństwo i odcinając od możliwości publicznego prezentowania opinii i poglądów na sprawy kraju.

Przejęcie przez zagraniczne koncerny mediów pisanych pokazuje jak niebezpieczna byłaby utrata przez społeczeństwo mediów elektronicznych.

Na obecnym etapie niebezpieczne są już wypowiedzi przedstawicieli niektórych sił politycznych w tym także tych, które szykują się do przejęcia po wyborach władzy w Polsce o możliwości a nawet konieczności prywatyzacji Telewizji Polskiej. Także nawoływanie do likwidacji abonamentu jest pierwszym krokiem do likwidacji mediów publicznych.

Odpowiedzialne siły polityczne i odpowiedzialni politycy nie mogą się zgodzić na koncepcję prywatyzacji mediów elektronicznych w naszym kraju.

Elektroniczne media publiczne należą do najważniejszych instytucji kultury nie tylko w Polsce, ale także w krajach Unii Europejskiej. Elektroniczne media publiczne nie są ani wymysłem tylko polskim, ani pozostałością po dawnym ustroju. Funkcjonują jako dobra narodowe w całej Europie.

Aby Polskie Radio i Telewizja Polska mogły w sposób prawidłowy i pełny spełniać społeczną misję muszą być finansowane z daniny publicznej (abonamentu). W obecnych rozwiązaniach prawnych problem opłat abonamentu za użytkowanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych jest bardzo źle określony. Obecne przepisy nie dają możliwości poprawy ściągalności abonamentu co powoduje, że wpływy z abonamentu są zbyt małe w stosunku do

potrzeb mediów publicznych. Prawie połowa użytkowników odbiorników radiowych i telewizyjnych nie płaci abonamentu.

Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 września 2004 r. kwestionujące prawną konstrukcję poboru abonamentu nie pozostawia żadnych wątpliwości.

Sejm Rzeczypospolitej w możliwie jak najszybszym czasie powinien przystąpić do pracy nad ustawą o abonamencie.

Bez ustawowej regulacji zgodnej z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego może dojść do sytuacji, że abonament przestanie być zbierany po 30 września 2005 r.

Grupa posłów Samoobrony podjęła się tego zadania i przedstawia Wysokiej Izbie projekt ustawy o opłatach abonamentowych za używanie odbiorników radiowych i telewizyjnych.

Projekt ten określa kto jest zobowiązany do płacenia abonamentu za użytkowanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych, określa wysokość tych opłat, tryb rejestracji i jednostki upoważnione do rejestracji.

Projekt zakłada utworzenie w Krajowej Radzie Radiofonii Telewizji Funduszu Abonamentowego. Fundusz w całości przeznaczony jest na działalność publicznej radiofonii i telewizji.

Projekt ustawy zakłada zwolnienie z opłat abonamentowych gospodarstwa domowe w których dochód na jedną osobę nie przekracza minimum socjalnego lub osoby zamieszkujące w tym gospodarstwie korzystały z pomocy społecznej na warunkach określonych w ustawie o pomocy społecznej zwolnione są z opłaty abonamentowej.

Przepisy projektu także nie naruszają uprawnień w zakresie zwolnień od opłat abonamentowych określonych w innych ustawach.

W takiej sytuacji konieczne jest aby w budżecie na 2005 r. wyodrębnić środki na fundusz rezerwowy na pokrycie uszczuplenia środków z opłat abonamentowych wskutek zwolnień od takich opłat.

Projekt ustawy nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie ma bezpośredniego wpływu na rozwój regionalny i lokalne rynki pracy.

Warszawa, 21 października 2004 roku

Pan
Józef Oleksy
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia

w sprawie zgodności poselskiego projektu ustawy o opłatach abonamentowych za używanie odbiorników radiowych i telewizyjnych oraz o zmianie innych ustaw z prawem Unii Europejskiej

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (tekst jednolity: Monitor Polski z 2002 r., Nr 23, poz. 398 z późn. zm.) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Projekt określa zasady dotyczące pobierania opłaty abonamentowej za używanie odbiorników radiowych i telewizyjnych. Projekt precyzuje, w szczególności, kwoty opłaty z uwzględnieniem okresu użytkowania danego odbiornika oraz wskazuje podmioty zobowiązane do jej uiszczenia. Ponadto, w projekcie mowa jest o sankcjach związanych z naruszeniem obowiązku rejestracji odbiornika radiofonicznego lub telewizyjnego oraz o konsekwencjach zwłoki w uiszczaniu opłaty abonamentowej. Projekt określa również uprawnienia Poczty Polskiej związane z poborem opłat oraz rejestracją odbiorników radiowych i telewizyjnych oraz przewiduje utworzenie w Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji Funduszu Abonamentowego, w którym miałyby być gromadzone środki przeznaczone na finansowanie działalności publicznej radiofonii i telewizji. Zgodnie z przedłożeniem, Poczta Polska ma być jedynym podmiotem wyposażonym w prawo pobierania opłaty abonamentowej. W związku z realizacją tego uprawnienia, jednostki Poczty Polskiej będą miały prawo do „odpisu 0, 25 % od pobranych opłat”.

Projekt wprowadza również zmiany do ustawy z dnia 29 grudnia 1992 roku o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2001 r., Nr 101, 1114 ze zm.). W myśl art. 8 projektu, ustawa ma wejść w życie z dniem 1 stycznia 2005 roku.

2. Stan prawa wspólnotowego w materii objętej projektem

Ocenę zgodności opiniowanego przedłożenia z prawem UE należy oprzeć na postanowieniach następujących aktów prawnych:

- Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (Dz. U. z 2004 r., Załącznik nr 2 do nru 90, poz. 864, dalej: TWE), a w szczególności art. 86 i n. TWE;
- Protokołu w sprawie systemu publicznego nadawania w Państwach Członkowskich, załączonego do Traktatu z Amsterdamu zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej, traktaty ustanawiające Wspólnoty Europejskie i niektóre związane z nimi akty (Dz. U. z 2004 r., Załącznik nr 2 do nru 90, poz. 864, dalej: Protokół);
- Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 97/67/WE z dnia 15 grudnia 1997 roku w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług (Dz. Urz. L 15, 21.1.1998 ze zm.);

3. Traktat podpisany w Atenach w dniu 16 kwietnia 2003 roku dotyczący przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej do Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r., Nr 90, poz. 864, dalej: Traktat Akcesyjny)

Polska wynegocjowała okres przejściowy dotyczący stosowania dyrektywy pocztowej 97/67/WE. Polska może opóźnić wprowadzenie obniżonego do 100 g limitu wagowego obszaru zastrzeżonych usług pocztowych do końca 2005 roku, zaś do 50 g - do końca 2006 roku. Postanowienia te nie odnoszą się do materii projektu.

4. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa wspólnotowego.

I.

Zgodnie z treścią Protokołu, „postanowienia Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską nie naruszają kompetencji Państw Członkowskich w zakresie zapewnienia finansowania publicznego nadawania w zakresie, w jakim takie finansowanie przyznaje się organizacjom nadawczym w celu wypełniania misji służby publicznej, która została powierzona, określona i zorganizowana przez każde Państwo Członkowskie, oraz w zakresie, w jakim takie finansowanie nie wpływa na warunki handlowe i konkurencję we Wspólnocie w zakresie, w jakim byłoby to sprzeczne ze wspólnym interesem, przy uwzględnieniu konieczności realizacji mandatu tej służby publicznej”. Należy zatem uznać, że podstawowa część przepisów projektu traktująca o kwestiach

związanych z finansowaniem działalności publicznej radiofonii i telewizji z opłaty abonamentowej nie należy do materii objętych regulacją prawa UE (por. Pisemne Pytanie nr 1718/98 *Gerharda Hagera* do Komisji Europejskiej (Dz. Urz. C 402, 22.12.1998).

II.

Wątpliwości dotyczące zgodności z prawem UE budzą natomiast art. 2 ust. 2 projektu, zgodnie z którym „opłaty abonamentowe pobierają jednostki Poczty Polskiej i niezwłocznie przekazują je na Fundusz Abonamentowy” oraz art. 2 ust. 3 projektu, ustanawiający podstawę otrzymywania przez Poczte Polską „odpisu 0, 25% od pobranych opłat abonamentowych”. Przepisy te (1) przyznają Poczcie Polskiej całkowity monopol na świadczenie usługi polegającej na przyjęciu opłaty abonamentowej i przekazaniu jej do właściwego urzędu oraz (2) określają wysokość wynagrodzenia Poczty Polskiej, które jest związane z tą usługą. Rozwiązania te budzą wątpliwości z punktu widzenia zgodności z traktatowymi zasadami odnoszącymi się do konkurencji (zwłaszcza art. 86 TWE) oraz do pomocy publicznej (art. 87 i n. TWE).

1.

Odnosząc się do pierwszego z problemów, tj. naruszenia reguł konkurencji, należy zauważyć, że, co do zasady, prawo UE nie formułuje kategorycznego zakazu wprowadzania przez państwo jakichkolwiek ograniczeń konkurencji. Niekiedy możliwe jest zgodne z prawem UE przyznanie określonemu podmiotowi uprzywilejowanej pozycji w stosunku do jego konkurentów. Wskazana możliwość dotyczy wąskiej kategorii podmiotów: przedsiębiorstw publicznych i przedsiębiorstw, którym państwa członkowskie przyznają prawa specjalne lub wyłączne (por. art. 86 ust. 1 TWE), oraz - na odmiennych zasadach - przedsiębiorstw zobowiązanych do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym lub mających charakter monopolu skarbowego (art. 86 ust. 2 TWE). Zakres dopuszczalnego uprzywilejowania jest różny w odniesieniu do każdej z dwóch wskazanych grup.

W odniesieniu do podmiotów, o których mowa w art. 86 ust. 1 TWE, uprzywilejowanie nie może prowadzić do naruszeń innych postanowień TWE. W szczególności, korzystanie z uprzywilejowania nie może naruszać zasady niedyskryminacji z art. 12 TWE ani norm prawnych przewidzianych w art. 81 - 89 TWE (tj. m. in. reguł dotyczących pomocy publicznej). W tym sensie, w sytuacji, gdy państwo członkowskie, stanowiąc określone przepisy, lub przedsiębiorstwo, korzystając z określonego przez państwo przywileju, narusza jeden ze wskazanych przepisów, naruszona zostanie równocześnie reguła konkurencji, określona w art. 86 ust. 1 TWE (por. sprawa nr 30/87, *Bodson vs. Pompes Funèbres*, [1988] ECR 2479, także: P. Craig, G. de Búrca, *EU Law*, Oxford 2003, s. 1125 i 1126).

Szerszy zakres dopuszczalnego uprzywilejowania przewiduje art. 86 ust. 2 TWE. Jego regulacja odnosi się jednak wyłącznie do określonych w nim podmiotów – przedsiębiorstw zobowiązanych do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym oraz przedsiębiorstw mających charakter monopolu skarbowego. Zgodnie z treścią art. 86 ust. 2 TWE, przedsiębiorstwa te podlegają normom traktatu, zwłaszcza regułom konkurencji, w granicach, w jakich ich stosowanie nie stanowi prawnej lub faktycznej przeszkody w wykonywaniu zadań im powierzonych. Dodatkowo przepis ten przewiduje wymóg, zgodnie z którym wprowadzone uprzywilejowanie nie może naruszać rozwoju handlu w sposób pozostający w sprzeczności z interesem Wspólnoty. W istocie, w odniesieniu do wymienionych w tym przepisie kategorii przedsiębiorstw, TWE pozwala na częściową rezygnację z zasad wolnego rynku, w tym z zasad odnoszących się do konkurencji. Należy jednak zastrzec, że dopuszczenie pewnych odstępstw od reguł konkurencji nie może prowadzić do całkowitego wyłączenia ich obowiązywania. Odejście od standardu TWE wymaga szczególnego uzasadnienia. Przede wszystkim, ograniczenia powinny być niezbędne i proporcjonalne w stosunku do realizacji zadań wynikających z ogólnego interesu gospodarczego. Ma to miejsce wówczas, gdy za danym rozwiązaniem przemawia kryterium użyteczności i niezbędności publicznej danej usługi oraz w przypadku całkowitej niemożności wykonywania zadań przypisanych określonych usługom w inny sposób. Korzystanie ze szczególnych uprawnień nie może przy tym służyć osiąganiu nieuzasadnionych zysków, skoro mają one w założeniu jedynie rekompensować poniesione straty, a posiadany monopol nie może mieć charakteru całkowitego (A. Cieśliński, *Wspólnotowe prawo gospodarcze*, Warszawa 2003, s. 515).

Odnosząc treść projektu do powyższych ustaleń należy stwierdzić, że Poczta Polska należy zarówno do kategorii przedsiębiorstw państwowych jak i przedsiębiorstw, którym państwo przyznaje prawa specjalne lub wyłączne, w rozumieniu art. 86 ust. 1 TWE. W konsekwencji, przewidziane w projekcie ograniczenie konkurencji, które polega na przyznaniu Poczcie wyłącznego prawa świadczenia usług związanych z pobieraniem i przesyłaniem opłaty abonamentowej, mogłoby zostać uznane za zgodne z prawem UE jedynie wówczas, gdyby korzystanie przez Poczta Polską z jej uprzywilejowanej pozycji – w sposób określony w projekcie - nie prowadziło do naruszenia innych zasad określonych w TWE. Warto na marginesie zauważyć, że wskazany monopol Poczty Polskiej nie znajduje również uzasadnienia na podstawie dyrektywy 97/67/WE, czyli tzw. dyrektywy pocztowej. Akt ten określa m.in. kategorię obszaru zastrzeżonego usług pocztowych, w stosunku do którego monopol Poczty Polskiej może zostać utrzymany. Do tej kategorii nie należą jednak usługi, o których mowa w opiniowanym projekcie. Ostateczne rozstrzygnięcie kontrowersji dotyczące zgodności projektu ustawy z art. 86 ust. 1 TWE wymaga więc rozważenia drugiego z poruszonych na wstępie problemów, tj. zgodności

projektu z traktatowymi zasadami odnoszącymi się do pomocy publicznej (por. pkt. II 2 niniejszej opinii).

Również ewentualne zakwalifikowanie Poczty Polskiej do kategorii przedsiębiorstw objętych dyspozycją art. 86 ust. 2 TWE nie rozwiewa wątpliwości dotyczących zgodności opiniowanego projektu z prawem UE. Przewidziany w projekcie monopol Poczty Polskiej na świadczenie usług polegających na przyjmowaniu i przesyłaniu opłaty abonamentowej ma charakter monopolu całkowitego. Wysokość określonego w projekcie „odpisu” na rzecz jednostek Poczty nie jest związana z wysokością poniesionych przez nią strat. Rozwiązanie zaproponowane przez wnioskodawców ma poważny wpływ na rynek, ograniczając dostęp do niego wszystkich innych podmiotów, oraz nie stanowi jedyne go możliwego rozwiązania kwestii pobierania opłat abonamentowych. W tym sensie, art. 86 ust. 2 nie może być podstawą uznania ograniczeń konkurencji przewidzianych w opiniowanym projekcie za ograniczenia dopuszczalne.

2.

Reguły dotyczące pomocy publicznej określone zostały w art. 87 i n. TWE. Zgodnie z prawem UE, pomocą publiczną jest „wszelka pomoc przyznawana przez Państwo Członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorcom (...)”. Pomoc publiczna nie musi zatem mieć charakteru bezpośredniego przekazania środków publicznych danemu podmiotowi – jest definiowana szeroko. Co do zasady, wszelka pomoc przyznana przez państwo jest niezgodna ze wspólnym rynkiem, w zakresie w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami UE. Ogólny zakaz pomocy został jednak ograniczony wyjątkami przewidzianymi w samym TWE, zwłaszcza w art. 87 ust. 2 (pomoc zgodna z TWE) oraz 87 ust. 3 TWE (tzw. pomoc uznaniowa). Do wyjątków tych należą m.in. indywidualna pomoc socjalna, pomoc w przypadku klęsk żywiołowych, pomoc krajom związkowym dawnej NRD oraz pomoc przeznaczona na sprzyjanie rozwojowi gospodarczemu określonych regionów, na ułatwianie rozwoju niektórych działań gospodarczych lub regionów gospodarczych, czy na wspieranie kultury i zachowanie dziedzictwa kulturowego.

Przewidziane w projekcie wynagrodzenia Poczty Polskiej za świadczenia usług polegających na przyjmowaniu i przesyłaniu opłat abonamentowych (odpis 0, 25 % od pobranych opłat abonamentowych) stanowi formę pomocy publicznej w rozumieniu art. 87 ust. 1 TWE. Projekt przewiduje uprzywilejowanie konkretnego podmiotu. Poczta Polska uzyskuje (na zasadzie całkowitej wyłączności) prawo do realizowania określonej kategorii usług. Wynagrodzenie za te usługi jest również określone w projekcie – w art. 2 ust. 3. Treść tego przepisu pozwala stwierdzić, że wynagrodzenie stanowi obciążenie budżetu publicznego, tj. uszczupla dochody projektowanego Funduszu

Abonamentowego, oraz że jego wysokość nie jest w żaden sposób związana (w sensie prawnym) z kosztami świadczenia usług. Poczta Polska nie wnosi żadnych opłat w zamian za uzyskany przywilej. Wskazane cechy: uprzywilejowanie konkretnego podmiotu, obciążenie budżetu publicznego oraz nieodpłatny charakter świadczą o tym, że uprawnienie przewidziane w art. 2 ust. 3 projektu ma charakter pomocy ze strony państwa (A. Cieśliński, *op. cit.*, s. 519). Dodatkowo, taki charakter potwierdza również ustalenie przez państwo członkowskie taryfy wynagrodzeń za usługi (por. sprawy 67, 68 i 70/85, *Kwerkerij Gebroeders Van der Kooy vs. Komisja*, [1988] ECR 219). Pomocy tej nie można uzasadnić powołaniem się na wyjątki od zasady zakazu pomocy publicznej określone w art. 87 ust. 2 oraz art. 87 ust. 3 projektu. W tym sensie, pomoc ta jest niezgodna z zasadami wspólnego rynku.

Uznanie prawa do odpisu od pobranych opłat abonamentowych za pomoc publiczną niezgodną ze wspólnym rynkiem przesądza o uznaniu tego przepisu za sprzeczny z art. 86 ust. 1 w związku z art. 87 TWE. Uregulowane w art. 2 ust. 3 projektu prawo do odpisu stanowi jeden z elementów, które składają się na uprzywilejowaną pozycję Poczty Polskiej w stosunku do innych konkurentów. Tym samym, przepis ten – jako sprzeczny z art. 87 TWE - stanowi naruszenie reguł konkurencji określonych w art. 86 ust. 1 TWE.

Również zakwalifikowanie Poczty Polskiej do kategorii przedsiębiorstw zobowiązanych do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym lub mającymi charakter monopolu skarbowego z art. 86 ust. 2 TWE nie pozwala na uznanie rozwiązania przyjętego w projekcie za rozwiązanie zgodne z prawem UE. Ograniczenie reguł konkurencji wykracza w tym wypadku poza ramy określone przez TWE.

5. Konkluzje

Projekt zawiera przepisy objęte prawem UE. Z prawem UE jest sprzeczny art. 2 projektu.

Opracował: Zespół Prawa Europejskiego

Akceptował: Dyrektor Biura Studiów i Ekspertyz

Wiesław Staśkiewicz

Deskryptory bazy Rex: opłata abonamentowa, Unia Europejska, poselski projekt ustawy, radiofonia, telewizja

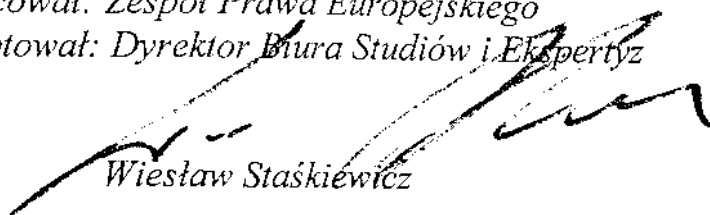
Pan
Józef Oleksy
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia
w sprawie stwierdzenia w trybie art. 95a ust. 3 Regulaminu Sejmu, czy
poselski projekt ustawy o opłatach abonamentowych za używanie
odbiorników radiowych i telewizyjnych jest projektem ustawy wykonującej
prawo Unii Europejskiej

Projekt ustawy o opłatach abonamentowych za używanie odbiorników radiowych i telewizyjnych określa podmioty zobowiązane do uiszczania tej opłaty, zasady wymierzania jej wysokości oraz konsekwencje zwłoki w uiszczeniu lub naruszenia obowiązku zarejestrowania odbiornika. Ponadto, projekt wskazuje Poczcie Polską, jako podmiot zobowiązany do pobierania opłat oraz rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych, oraz tworzy w Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji Fundusz Abonamentowy, którego środki mają być w całości przeznaczone na działalność publicznej radiofonii i telewizji, w tym wszelkich form wynagrodzeń. Projekt nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Projekt nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej.

Opracował: Zespół Prawa Europejskiego
Akceptował: Dyrektor Biura Studiów i Ekspertyz

Wiesław Staśkiwicz

Deskryptory bazy REX: Unia Europejska, projekt ustawy, radiofonia, telewizja

PRZEWODNICZĄCA
Krajowej Rady Radiofonii
i Telewizji

Warszawa, 17 listopada 2004 roku

KRRiT-070-43/3094/04-5

Pan Lech Czapla
Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

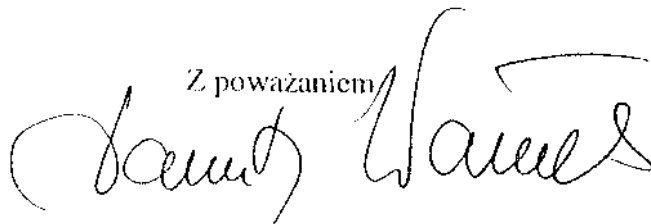
W związku z Pańskimi wystąpieniami z 19 października, 25 października i 26 października 2004 roku, dotyczącymi przedstawienia opinii do poselskich projektów ustaw w załączeniu przekazuję opinie, przygotowane przez dyrektorów Departamentu Prawnego i Departamentu Ekonomicznego w Biurze KRRiT.

Niżej wymienione opinie zostały omówione podczas posiedzenia KRRiT i przyjęte przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji:

1. Opinia Departamentu Prawnego i opinia Departamentu Ekonomicznego do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji, przedstawionego przez grupę posłów na Sejm RP – Klub Parlamentarny SLD, reprezentowanych przez posła Franciszka Wołowicza;
2. Opinia Departamentu Prawnego i opinia Departamentu Ekonomicznego do poselskiego projektu ustawy o opłatach abonamentowych za używanie odbiorników radiowych i telewizyjnych oraz o zmianie innych ustaw, przedstawionego przez grupę posłów na Sejm RP – Klub Parlamentarny Samoobrona, reprezentowanych przez posła Andrzeja Leppera;
3. Opinia Departamentu Prawnego i opinia Departamentu Ekonomicznego do poselskiego projektu ustawy o abonamencie radiofonicznym i telewizyjnym oraz o zmianie niektórych ustaw, przedstawionego przez grupę posłów na Sejm RP – PSL, reprezentowanych przez posła Stanisława Zelińskiego;
4. Opinia Departamentu Prawnego i opinia Departamentu Ekonomicznego do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji, przedstawionego przez grupę posłów na Sejm RP – Klub Parlamentarny Prawo i Sprawiedliwość, reprezentowanych przez posła Marka Jurka.

W związku z przekazanymi przez Pana Ministra projektami ustaw w załączeniu przekazuję również następujące materiały do wykorzystania w pracach nad przyjęciem rozwiązań prawnych, regulujących opłaty abonamentowe za używanie odbiorników rtv:

1. Informację dyrektora Departamentu Ekonomicznego w Biurze KRRiT o terminach prac w 2005 roku, związanych z podziałem wpływów abonamentowych za używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych na 2006 rok.
2. Opracowanie Departamentu Integracji Europejskiej i Współpracy z Zagranicą w Biurze KRRiT, dotyczące systemu poboru opłat abonamentowych w wybranych państwach europejskich (stan z września 2004 roku).
3. Raport z 12 stycznia 2004 roku, przygotowany przez Komitet do spraw Kultury, Nauki i Edukacji Zgromadzenia Parlamentarnego, dotyczący mediów publicznych.
4. Odpis wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 9 września 2004 roku w sprawie kompetencji KRRiT do określania opłat abonamentowych.

Z poważaniem

Danuta Wanick

**Biuro Krajowej Rady
Radiofonii i Telewizji**

Departament Prawny
Skwer Wyszyńskiego 9
01-015 Warszawa
tel. (22) 597 31 08 fax 597 31 13

Warszawa, dn. 10 listopada 2004 r.

**Opinia prawna do poselskiego projektu ustawy o opłatach abonamentowych
za używanie odbiorników radiowych i telewizyjnych oraz o zmianie
innych ustaw przedstawionego przez grupę posłów Na Sejm RP – Klub
Parlamentarny „Samoobrona” reprezentowanych przez Pana posła
Andrzeja Leppera**

I. TREŚĆ ORZECZENIA TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO

Trybunał w wyroku z dnia 9 września 2004 r. orzekł w sposób mieszany, uznając zaskarżone przez Rzecznika Praw Obywatelskich przepisy ustawy o radiofonii i telewizji w części za zgodne z konstytucją, a w części za niezgodne z konstytucją. Zakwestionowane przez Rzecznika Praw Obywatelskich przepisy art. 6 ust. 2 pkt 6) oraz art. 48 ust. 3 ustawy o radiofonii i telewizji zostały uznane za niezgodne z art. 217 Konstytucji oraz art. 92 ust.1 Konstytucji lecz za zgodne z art. 213 Konstytucji.

Jest to konsekwencją uznania przez TK, iż opłata abonamentowa jest daniną publiczną, która jak każda danina, winna być wyczerpująca określona w akcie rangi ustawowej, z uwagi na zasadę ochrony interesów fiskalnych obywateli, przy jednoczesnym zachowaniu wymogów z art. 217 Konstytucji. TK orzekł, że elementy konstytucyjne daniny publicznej nie mogą być określone w akcie wykonawczym do ustawy – rozporządzeniu KRRiT. Jednocześnie TK orzekł, iż zakwestionowane przepisy są jednak zgodne z art. 213 Konstytucji co oznacza, iż opłata abonamentowa została uznana jako fundament finansowy ustroju radiofonii i telewizji, podlegający kompetencji KRRiT, która na podstawie art. 213 ust. 1 Konstytucji ma prawo wydawać w zakresie opłaty abonamentowej rozporządzenia, określające wysokość stawki, sposób poboru, kontroli wydatkowania itp.

RL 1

2. Stan prawa wspólnotowego w materii objętej projektem

Ocenę zgodności opiniowanego przedłożenia z prawem UE należy oprzeć na postanowieniach następujących aktów prawnych:

- Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (Dz. U. z 2004 r., Załącznik nr 2 do nru 90, poz. 864, dalej: TWE), a w szczególności art. 86 i n. TWE;
- Protokołu w sprawie systemu publicznego nadawania w Państwach Członkowskich, załączonego do Traktatu z Amsterdamu zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej, traktaty ustanawiające Wspólnoty Europejskie i niektóre związane z nimi akty (Dz. U. z 2004 r., Załącznik nr 2 do nru 90, poz. 864, dalej: Protokół);
- Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 97/67/WE z dnia 15 grudnia 1997 roku w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług (Dz. Urz. L 15, 21.1.1998 ze zm.);

3. Traktat podpisany w Atenach w dniu 16 kwietnia 2003 roku dotyczący przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej do Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r., Nr 90, poz. 864, dalej: Traktat Akcesyjny)

Polska wynegocjowała okres przejściowy dotyczący stosowania dyrektywy pocztowej 97/67/WE. Polska może opóźnić wprowadzenie obniżonego do 100 g limitu wagowego obszaru zastrzeżonych usług pocztowych do końca 2005 roku, zaś do 50 g - do końca 2006 roku. Postanowienia te nie odnoszą się do materii projektu.

4. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa wspólnotowego.

I.

Zgodnie z treścią Protokołu, „postanowienia Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską nie naruszają kompetencji Państw Członkowskich w zakresie zapewnienia finansowania publicznego nadawania w zakresie, w jakim takie finansowanie przyznaje się organizacjom nadawczym w celu wypełniania misji służby publicznej, która została powierzona, określona i zorganizowana przez każde Państwo Członkowskie, oraz w zakresie, w jakim takie finansowanie nie wpływa na warunki handlowe i konkurencję we Wspólnocie w zakresie, w jakim byłoby to sprzeczne ze wspólnym interesem, przy uwzględnieniu konieczności realizacji mandatu tej służby publicznej”. Należy zatem uznać, że podstawowa część przepisów projektu traktująca o kwestiach

III. ANALIZA PROJEKTU

Przedstawiony przez grupę posłów Na Sejm RP reprezentowanych przez Pana posła Andrzeja Leppera projekt wprowadza zmiany w ustawodawstwie po orzeczeniu TK w formie nowej, niezależnej ustawy, obok ustawy o radiofonii i telewizji.

Przeniesienie obowiązku uiszczania opłaty abonamentowej za używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych do innej ustawy nie było przedmiotem rozstrzygnięcia TK. Przyjęcie rozwiązania wprowadzania zmian w systemie abonamentowym w formie nowej ustawy niesie ze sobą ryzyko uznania przez Komisję UE tego aktu normatywnego za nową pomoc publiczną wymagającą notyfikacji, jeśli wyraźnie nie będzie z tej ustawy wynikać, iż pobierany abonament jest przekazywany, jak dotychczas, na rzecz realizacji misji publicznej przez publicznych nadawców (art. 21 w zw. z art. 50 ustawy o radiofonii i telewizji). System finansowania mediów publicznych z opłaty abonamentowej zachowałby wtedy najwyższy status tzw. istniejącej (przedakcesyjnej) pomocy publicznej.

Analiza projektu ustawy wykazała, że projektodawca skreśla w art. 6 ust. 2 pkt 6 ustawy o radiofonii i telewizji wyrazy „określenie opłat abonamentowych” pozbawiając w ten sposób KRRiT kompetencji określania wysokości opłat. Powyższy przepis jest niezgodny z orzeczeniem TK i art. 213 Konstytucji, natomiast jest zgodny z art. 217 Konstytucji.

W projekcie ustawy zmienione zostało przeznaczenie opłaty abonamentowej. Zgodnie z art. 3 ust. 2 projektu ustawy opłaty abonamentowe przeznaczone są na finansowanie bieżących kosztów publicznego radia i telewizji, w tym wszystkich form wynagrodzeń bez odniesienia do celu przeznaczenia, jakim jest misja publiczna. Wprowadzona zmiana jest sprzeczna z orzeczeniem TK oraz art. 213 Konstytucji.

W przedmiotowym projekcie pozbawiono KRRiT możliwości badania założeń programowo-finansowych i analizy sprawozdań poprzez skreślenie w art. 7 ust. 2 projektu art. 50 ustawy o radiofonii i telewizji, pozostawiono natomiast w mocy art. 31a i 31b zobowiązujące nadawców publicznych do prowadzenia szczegółowej księgowości i składania sprawozdań KRRiT. Powoduje to brak spójności pomiędzy ustawą o radiofonii i telewizji a projektem ustawy. Powyższe rozwiązanie jest sprzeczne z art. 213 Konstytucji.

Projektodawca wprowadzając w art. 3 ust. 1 projektu ustawy Fundusz Abonamentowy tworzy fundusz publiczny, co powoduje zaliczenia opłaty abonamentowej do środków ośrodków budżetowych. Natomiast TK orzekł, że opłata abonamentowa jest daniną pozabudżetową.

Brak jest w projekcie ustawy określenia wszystkich elementów daniny w postaci ulg, umorzeń, rozkładania na raty. Projekt przewiduje jedynie w art. 1 ust. 4 zwolnienie od uiszczania opłat abonamentowych osób prowadzących

gospodarstwa domowe, w których dochód na jedną osobę w roku poprzednim nie przekraczał minimum socjalnego lub osoby zamieszkujące w tym gospodarstwie korzystały z pomocy społecznej. Zgodnie z projektem uszczuplenia środków pochodzących z opłat abonamentowych zostaną pokryte z funduszu rezerwowego przewidzianego w tym celu w budżecie państwa. Przepisy te są niezgodne z art. 213 i 217 Konstytucji, jak również z orzeczeniem TK.

IV. PROPONOWANE STANOWISKO KRRIT

Wynikające z orzeczenia TK konieczne zmiany ustawy radiofonii i telewizji winny zostać wprowadzone w trybie nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji. Zgodnie z dyspozycją orzeczenia TK elementy daniny publicznej winny być określone w ustawie, jednakże KRRiT ma prawo do określania szczegółowego stawek np. w ramach systemu maksymalnych i minimalnych stawek ustawowych.

Zgodnie z wytycznymi TK warto przededefiniować podstawę poboru abonamentu z „używania odbiorników” na „własność” czy „posiadanie odbiornika”.

Należy też wyraźniej związać opłatę abonamentową z celem misyjnym realizowanym przez publiczną radiofonię i telewizję.

Utrzymania wymaga instytucja wyodrębnionego rachunku na którym gromadzone są środki pochodzące z abonamentu, a to z uwagi na ryzyko uznania go za fundusz publiczny, podlegający ustawie o finansach publicznych, co w aktualnym stanie prawnym nie zachodzi. Jest to kolejny element niezależności opłaty abonamentowej od budżetu.

Warto wprowadzić zapisy lub delegację dla KRRiT dotyczącą kontroli wydatkowania abonamentu przez jednostki publicznej radiofonii i telewizji w zakresie przeznaczania ich na realizację misji

Konieczne jest wprowadzenie możliwości egzekucji opłaty abonamentowej w trybie postępowania egzekucyjnego w administracji.

Proponowane stanowisko KRRiT w zakresie szczegółowych rozwiązań zawiera załączona tabela.

p.o. DYREKTORA
Departamentu Prawnego
Robert Kroplewski

KLUB SAMOBRONA, sp. z o.o.
Paweł A. Leppar

ELEMENTY NORMATYWNE	TREŚĆ USTAWY	PODSTAWA PRAWNA	STOSUNEK DO WYROKU TK	ZGODNOŚĆ Z KONSYTUCJĄ	UWAGI
złotko obowiązuje opł. abonamentowej	osobna ustawa o opłatach abonamentowych za udzielenie odbiorcom radiowych i telewizyjnych oraz o zmianie innych ustaw (Projekt Ustawy)	art. 1 Projektu Ustawy, skreśla się art. 48 ust. 1 jako podstawę do wyliczenia abonamentu)	przedmiotem obowiązku do zmian ustawy nie było orzeczeniem rozstrzygnięcia	zgodne z art. 217 K	(1) Ryzyko uznania przez Komisję UE nowej ustawy za nowy normatywny projekt pomocy publicznej, wymagający notyfikacji. (2) Ograniczenie tego ryzyka jest znikome z uwagi na zaproproważenie konstrukcję opłaty abonamentowej jako w całości przeznaczoną na koszty działalności nadawców publicznych, co znacząco przekracza zakres misji publicznej.
podstawa obowiązuje opł. abonamentowej	za używanie odbiorników TV	art. 1 Projektu Ustawy	bez zmian	zgodne z art. 217 K	
wyższość opł. abonamentowej	ustawa określa stawki, KRRII jest pozostawiona kompetencji określania wysokości w rozporządzeniu	art. 5 Projektu Ustawy, skreśla się wyraży "określenie opłat abonamentowych" w art. 6 ust. 2 pkt 5) Ustawy o TV, art. 3 ust. 2 Projektu Ustawy,	przedmiot rozstrzygnięcia, skreślenie z orzeczeniem TK	zgodne z 217, niezgodne z 213	
przeznaczanie opł. abonamentowej, cel	na rzecz finansowania budżetowych kosztów publicznego nadania i świadczeń w tym wszelkich wydatków i wszelkich kosztów działalności tych jednostek, bez odniesienia do celu wyznaczenia jakim jest "misja publiczna"	art. 3 ust. 5 Projektu Ustawy	zmiana wobec pierwotnego tekstu ustawy o TV, skreślenie z orzeczeniem TK	niezgodne z 213 K	(1) zmieniono pierwotny cel jakim było finansowanie misji publicznej na cel finansowania kosztów w ogóle, (2) skreśla się art. 30 Ustawy o TV
podział wpływów	KRRII, nie ustalono w jaki sposób, rozumie się że w uchwalenie	art. 3 ust. 5 Projektu Ustawy	nie dotyczy	zgodne z 213 K	skreśla się art. 50 ust. 1 i 2 ustawy o TV
kartofla wydatków	KRRII, kartofla informacyjna	(1) brak podstawy w Projekcie Ustawy (2) 31a i 31b ustawy o TV	zmiana pierwotnego tekstu ustawy	niezgodne z 213 K	(1) uchylono art. 50 ustawy TV, zachowując dotychczasowe art. 31a i 31b, brak spójności pomiędzy dwoma ustawami, (2)
sposób gromadzenia wpływów powierzony zarząd	KRRII, fundusz publiczny, środki publiczne	art. 3 ust. 1 Projektu Ustawy	zmiana pierwotnego tekstu ustawy	zgodne z 213 K	tworząc fundusz publiczny, zalicza się opłatę do środków obrotowych, a zgodnie z orzeczeniem jest to danina pobudzkowa
ulgi, umorzenia, rozliczenia na teryt. odroczenia	(1) ustawa określa szczegółowo, KRRII jest pozostawiona kompetencji w tym zakresie, (2) przewiduje jedynie zwołanie i uwzględnienie możliwości socjalnego, (3) uregulowania w budżecie abonamentowym z tytułu zwolnienia na pokrywanie kosztów celów z budżetu państwa	art. 1 ust. 5 i 6 Projektu Ustawy	przedmiot rozstrzygnięcia, skreślenie z orzeczeniem TK	niezgodne z 217 K, a niezgodne z 213 K	brak określania wszystkich elementów daniny w zakresie ulgi, umorzeń i odroczeń - niekompletność rozważenia ustawowego.
jednostka rejestrowana odbiorców TV	Poczta Polska, z delegacji ministra właściwego do spr. łączności (Mf)	art. 2 ust. 1 Projektu Ustawy	nie dotyczy		bez zmian systemowych
podmiot powierający	Poczta Polska, jednostka podległa Mf	art. 2 ust. 2 Projektu Ustawy	nie dotyczy		bez zmian systemowych
sankcja niepełczenia	(1) trybistotność miesięcznej opł. abonamentowej, (2) odsetki za zwłokę	art. 6 Projektu Ustawy	nie dotyczy		dodano
gagazetka opł. abonamentowej nie wprowadzona	nie wprowadzona	brak	nie dotyczy		

Ry

Stan przed przerezeniem TK

ELEMENTY NORMATYWNE	TREŚĆ USTAWY	PODSTAWA PRAWNA	WYROK TK	ZGODNOŚĆ Z KONSTYTUCJĄ	UWAGI
Źródło obowiązków opt. abonamentowej	ustawa o TV	art. 48 ust. 1 ustawy o TV	nie dotyczy	zgodne z art. 217 K	
podstawa obowiązków opt. abonamentowej	"za używanie odbiorników TV"	art. 48 ust. 1 ustawy o TV	nie dotyczy	zgodne z art. 217 K	
WYKŁOKOLE opt. abonamentowej	KRRIT, określa w rozporządzeniu, delegacja ustawowa	art. 8 ust. 2, pkt 6) i 48 ust. 3 ustawy o TV	przedmiot rozstrzygnięcia	niezgodne z 217 K, z 213 K	
przeznaczenie opt. abonamentowej, cel	"misja publiczna", realizowana przez jednostki publicznej radiotelewizji	art. 21 w zw. z art. 50 ustawy o TV	nie dotyczy	zgodne z 213 K	
podział wpływów	KRRIT, w uchwale, brak delegacji ustawowej do wydobcia rozporządzenia	art. 50 ust. 1 i 2 ustawy o TV	nie dotyczy	zgodne z art. 213 K	
kontrola wydatków	KRRIT, kontrola sprawozdawcza	art. 50 ust. 1 w zw. z 31a i 31b ustawy o TV	nie dotyczy	zgodne z 213 K	
sposób gromadzenia wpływów, powołany zarząd	KRRIT, "wyodrębniony rachunek"	art. 49 ust. 1 i 5 w zw. z 50 ust. 1 art. 21 ustawy o TV	nie dotyczy	zgodne z 213 K	
ujedynolicenie, jednolitość na tery. podległości	KRRIT, określa w rozporządzeniu, delegacja ustawowa	art. 48 ust. 3 ustawy o TV	przedmiot rozstrzygnięcia	niezgodne z 217 K, z 213 K	
jednostka rejestracyjna odbiorników TV	Poczta Polska, z delegacji ministra właściwego do spraw łączności (M)	art. 48 ust. 6 ustawy o TV	nie dotyczy	zgodne z 213 K	
podmiotowi podlegający	Poczta Polska, jednostka podlega M	art. 48 ust. 1 ustawy o TV	nie dotyczy		
sankcja niepłacenia	brak		nie dotyczy		
egzekucja opt. abonamentowej	nie uregulowana		nie dotyczy		

Pracownia Sądowa
KRRiT

ELEMENTY NORMATYWNE	TRESC USTAWY	PODSTAWA PRAWNA	STOSUNEK DO WYROKÓW TK	ZGODNOŚĆ Z KONSTITUCJĄ	UWAGI
zdroje obywateli opł abonamentowej	nowelizacja ustawy o tv	art 49 ust. 1 ustawy o tv	bez zmian	zgodnie z art 217 K	istnieje (przed akcesyjami) pomoc publiczna (stary projekt normatywny), brak konieczności można znieść definicję abonentka w art. 4 pkt 5) - "urządzenie techniczne lub zestaw takich urządzeń, którego głównym przeznaczeniem jest odbiór programu", czyli nie objęto komputer i telefonii mobilnej
podstawa obywateli opł abonamentowej	1. Od właściwości abonentów radiowych lub telefonicznych pobiera się opłatę abonamentową, na rzecz realizacji przez nadawców publicznej radiophoni i telewizji zadań, o których mowa w art. 21 ust. 1 ustawy, z zastrzeżeniem art. 50 ustawy. 2. Dorniemywa się, że posiadacz odbornika r lub tv jest jego właścicielem. 3. Opłatę pobiera się w przypadku odborników r lub tv znajdujących się w stancie umożliwiającym natychmiastowy odbiór programu".	art 49 ust. 1 ustawy o tv	przystosowanie do dyspozycji orzeczenia TK	zgodnie z art 217 K	
wysockość opł abonamentowej	ustawa określa stawki minimalne i maksymalne, KRRiT określa szczegółowe wysockość opł abonamentowej.	art 6 ust 2, pkt 8) i 48 ust 3 ustawy o tv	przedmiot rozstrzygnięcia	zgodnie z 217, zgodnie z 213	określenie stawki wykonane przez KRRiT (art 6 ust 2)
przeznaczenie opł abonamentowej	na rzecz msj publicznej (realizowanej) przez publicznie radio i telewizję	art 21 w zw. z art 50 ustawy o tv	bez zmian	zgodnie z 213 K	
podatek wyrywów	KRRiT, ustawa	art 50 ust 1 i 2 ustawy o tv	nie dotyczy	zgodnie z 213 K	wzmocnić nadzoria kontroline wydatkowania wyrywów przez radio i telewizję
kontrola wydatków	KRRiT, kontrola sprawozdawcza (kontrola wzmożenia sposobu wydatkowania wyrywów)	art 50 ust 1 w zw. z 318 i 319 ustawy o tv	nie dotyczy	zgodnie z 213 K	
sposób gromadzenia wyrywów, powołany zarząd	KRRiT, wyodrębniony rachunek	art 49 ust 1 i 5 w zw. z 50 ust 1 i art 21 ustawy o tv	bez zmian	zgodnie z 213 K	
ujednolinita, podstawa na celu, wysockość	ustawa określa szczegółowe, KRRiT określa wysockość w art. 6 ust 2 pkt 8) i 48 ust 3 ustawy, z zastrzeżeniem art. 50 ustawy. 2. Dorniemywa się, że posiadacz odbornika r lub tv jest jego właścicielem. 3. Opłatę pobiera się w przypadku odborników r lub tv znajdujących się w stancie umożliwiającym natychmiastowy odbiór programu".	art 6 ust 2, pkt 8) i 48 ust 3 ustawy o tv	przedmiot rozstrzygnięcia	zgodnie z 217, K i zgodnie z 213 K	zobowiązać się do Dorniemywa i wydatkowania wyrywów przez KRRiT jako organ sądowy
abonentka wystawiona odbornikom r i tv	Pocista Polska, z odwołaniem ministra właściwego ds. spr. łączności (MIL)	art 49 ustawy o tv	nie dotyczy		można określić, w art 6 ust 2 pkt 8) i 48 ust 3 ustawy o tv
podmiot pobierający	Pocista Polska, jednostka podlega MI	art 49 ustawy o tv	nie dotyczy		Pocista w ustawie i doposażenie
zawaga napłaczenia	trybunał konstytucyjny opł abonamentowej	art 51 ust 4	nie dotyczy		
egzekucja opł abonamentowej	administracyjna	dotyczy art 51a 51b 51c	nie dotyczy		organem egzekucyjnym jest organ z art. 19 par. 1 ustawy o pa. wniosek egzekucyjny składa Pocista Polska lub KRRiT

p.o. DYREKTORA
Departamentu Prawnego
Robert Kroplewski
Robert Kroplewski

**Uwagi Departamentu Ekonomicznego do poselskiego projektu ustawy o opłatach
abonamentowych za używanie odbiorników radiowych i telewizyjnych oraz o zmianie
innych ustaw przedstawionego przez grupę posłów Na Sejm RP – Klub Parlamentarny
„Samoobrona” reprezentowanych przez Pana posła**

Andrzeja Leppera

- 1) należy sprecyzować co to jest odbiornik ritv i co to jest jego używanie (domniemanie),
- 2) należy sprecyzować, co to jest gospodarstwo domowe, w ujęciu lokalu mieszkalnego czy też zarobkowym (dochodu uzyskiwanego),
- 3) skutki finansowe sformułowań zawartych w ust. 4 (m. in. dochód na jedną osobę w roku poprzednim nie przekraczający minimum socjalnego) dający podstawę do zwolnień od opłaty abonamentowej ritv są nie możliwe do wyliczenia,
- 4) jednostki Poczty Polskiej nie prowadzą statystyki dotyczącej liczby zwolnionych od opłat abonamentowych ritv w podziale na poszczególne kategorie uprawnień, dlatego też nie można wyliczyć skutków zwolnień osób korzystających z pomocy społecznej,
- 5) Według danych GUS za 2002 rok przyjmowano, co następuje:
 - tzw. skorygowanie minimum egzystencji – to 269 złotych miesięcznie na osobę w rodzinie,
 - tzw. minimum egzystencji – to 351 złotych miesięcznie na osobę w rodzinie,
 - tzw. skorygowane minimum socjalne – to 575 złotych miesięcznie na osobę w rodzinie,
- 6) minimum socjalne (wg GUS) – stanowi kategorię socjalną, mierzącą koszty utrzymania gospodarstw domowych, uwzględniające podstawę potrzeby bytowo – konsumpcyjne.

W 2001 roku około 57% ludzi żyło w rodzinach, na poziomie niższym niż przyjęte minimum socjalne.

Wysokość minimum socjalnego w czerwcu 2002 roku oszacowano na poziomie 777,20 zł dla osoby pracującej. Najwyższy poziom minimum przypada na jednoosobowe gospodarstwo, a najniższy dla gospodarstw wielodzietnych.

W 2003 roku około 58% ludzi żyło w rodzinach o dochodach na jedną osobę poniżej minimum socjalnego (570zł).

W rodzinach wielodzietnych na 1 osobę miesięcznie przypadały dochody w wysokości 790,5 złotych.

- 7) Niemożliwe jest podanie wysokości kwoty do zabezpieczenia w ciężar ustawy budżetowej na 2005 rok, na pokrycie skutków uszczuplania wpływów abonamentowych ritv netto, które powinny być przekazane spółkom radiowym i telewizji publicznej, a w związku z tym realizacja zapisów w ust. 6 odnośnie wyodrębnienia rezerwy na ten cel jest nierealna.

2. Do art.2

- 1) w ust. 1 stwierdza się już wprost, że obsługą rejestracji i pobierania opłat abonamentowych ritv zajmują się jednostki Poczty Polskiej jest to więc monopol ustawowy.
- 2) do ust. 2 – zdaniem Departamentu Ekonomicznego powinien to być nadal wyodrębniony rachunek bankowy KRRiT, na który będą przekazywane środki zainkasowane przez jednostki Poczty Polskiej z opłat za używanie odbiorników ritv, a nie Fundusz Abonamentowy, który prowadzony musiałby być wg. postanowień zawartych w art. 22 ustawy z dnia 26 listopada 1998 rok o finansach publicznych (Dz. U. z dnia 19.12.1998 r. Nr 155, poz. 1014 z późn. zmianami)
Fundusz ten ujmowany byłby corocznie w ramach ustawy budżetowej, co jest niezgodne z charakterem i przeznaczeniem wpływów abonamentowych ritv, co zaznaczył Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu do wyroku z 9 września 2004 roku (część III, pkt. 3, 1 i 2 akapit na 8 stronie uzasadnienia oraz 3 akapit na 9 stronie uzasadnienia do tego wyroku).

3) do ust. 3

proponuje się prawo do odpisu 0,25% od pobranych opłat abonamentowych, podczas gdy obecnie poziom prowizji (umownego wynagrodzenia) jednostek Poczty Polskiej za świadczone usługi na rzecz KRRiT wynosi 6,2%

3. Do art. 3 i 4

- 1) zapisy zawarte szczególnie w art. 3 ust. 5 i art. 4 ust. 2 nie uwzględniają obecnych zapisów zawartych w art. 50 ust. 2,3 i 4 wynikających z nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji z 2 kwietnia br.
- 2) art.3 ust. 2 – jeśli środki z Funduszy Abonamentowych są środkami publicznymi to wymaga to odpowiedniej zmiany ustawy o finansach publicznych.

4. Do art. 5

- 1) w ust. 1 i 2 – określony został poziom opłat abonamentowych za używanie odbiorników rtv zgodnie z opłatami przyjętymi przez KRRiT w rozporządzeniu (opublikowanym w Dz. U. w sierpniu br.), obowiązującymi od 1 stycznia 2005 roku.
- 2) przy uwzględnieniu zapisu w ust. 3 – to opłaty na rok 2006 musiałyby być skorygowane w porównaniu do opłat obowiązujących od 1 stycznia 2005 roku o różnicę (na plus i na minus) w porównaniu do 2,6% wskaźnika inflacji przyjętego na 2005 rok, w porównaniu do poziomu opłaty radiowo – telewizyjnej obowiązującej w 2004 roku.

5. Do art. 6

- 1) aby zaległe opłaty abonamentowe za używanie odbiorników radiowych i telewizyjnych, odsetki ustawowe z tego tytułu od zaległości i opłaty za używanie niezarejestrowanych odbiorników rtv (tzw. kary za radio i telepajęczarstwo) nie ulegały przedawnieniu po 3 latach (zgodnie z art. 118 kc) winny być objęte procedurą wynikającą z egzekucji administracyjnej.

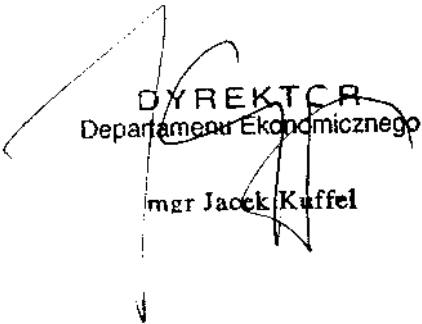
6. Do art. 7

- 1) do ust. 2 – po nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji z 2 kwietnia br. nie można skreślić w całości art. 50

7. Do art. 8

- 1) termin 1 stycznia 2005 roku jest nierealny, zdaniem Departamentu
Ekonomicznego ostateczny termin wejścia w życie powinien być określony

(po uwzględnieniu wcześniejszego terminu ogłoszenia tekstu ustawy w Dzienniku Ustaw i 1 miesięcznego vacato legis) **na 1 marca 2005 rok.** Każdy późniejszy termin od 1 marca 2005 r. spowoduje, że KRRiT nie wywiąże się z ustawowych powinności, wynikających z art. 50 ust. 2 ustawy o radiofonii i telewizji, to jest w zakresie podziału prognozowanych wpływów abonamentowych między spółki radiofonii i telewizji publicznej na 2006 r.

DYREKTOR
Departamentu Ekonomicznego
mgr Jacek Kuffel

Warszawa, dnia 5.11.2004 r.

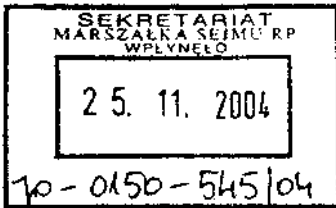

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

ZAL. Nr 2e

Warszawa, dnia 25 listopada 2004 r.

Komisja Ustawodawcza
UST 00 - 195 - 04

Pan
Józef OLEKSY
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

w miejscu

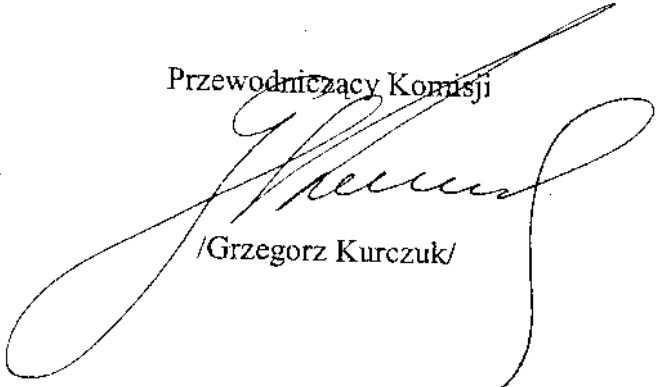
Szanowny Panie Marszałku

Przekazuję – przyjętą na posiedzeniu w dniu 25 listopada 2004 r. - opinię Komisji Ustawodawczej w sprawie poselskiego projektu ustawy o opłatach abonamentowych za używanie odbiorników radiowych i telewizyjnych. Wynik głosowanie nad tym projektem zobowiązał Komisję do uznania tego projektu za dopuszczalny.

Jednocześnie informuję, że Komisja przeprowadziła dyskusję nad poselskim projektem ustawy o zmianie ustawy o Narodowym Funduszu Stypendialnym, w wyniku której, upoważniona przez posła – przedstawiciela wnioskodawców do reprezentowania go w trakcie prac w Komisji Ustawodawczej poseł Wanda Łyżwińska, zobowiązała się do wycofania projektu ustawy, poprawienia go i ponownego zgłoszenia inicjatywy ustawodawczej.

Z poważaniem

Przewodniczący Komisji

/Grzegorz Kurczuk/

OPINIA nr 318
Komisji Ustawodawczej

w sprawie poselskiego projektu ustawy
o opłatach abonamentowych za używanie odbiorników radiowych i telewizyjnych

przyjęta na posiedzeniu
w dniu 25 listopada 2004 r.

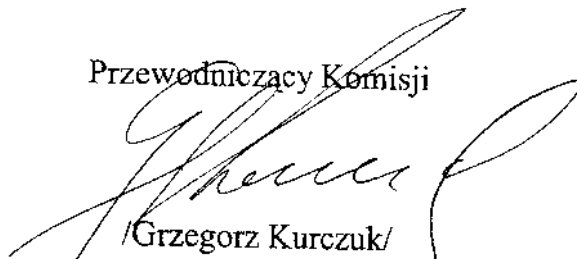
dla Marszałka Sejmu

Komisja Ustawodawcza, na posiedzeniu w dniu 25 listopada 2004 r., rozpatrzyła skierowany przez Marszałka Sejmu – w trybie art. 34 ust. 8 regulaminu Sejmu RP, celem wyrażenia opinii w świetle zgłoszonych wątpliwości w sprawie zgodności projektu ustawy z prawem Unii Europejskiej - poselski projekt ustawy o opłatach abonamentowych za używanie odbiorników radiowych i telewizyjnych.

Komisja, wysłuchała przedstawiciela wnioskodawców – poseł Wandę Łyżwińską i przeprowadziła dyskusję. W wyniku głosowania (11 posłów za niedopuszczalnością, 6 – przeciw, 2 – wstrzymało się od głosowania) Komisja

- uznała ten projekt za dopuszczalny.

Przewodniczący Komisji

/Grzegorz Kurczuk/

Tłoczono z polecenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Skierowano do druku 25 listopada 2004 r.

Cena 1,47 zł + 22% VAT

